

compra per a La Papereria d'Alpicat per valor de 60 €. Per la seva part, Anna Gilart Hernández es va emportar el premi d'adults, el qual consistia en un xec valorat en 120 €.

Aquests cinc punts de llibre guanyadors han estat editats i es reparteixen com a punts de la biblioteca en agafar material en préstec.

Des d'aquestes pàgines us animem a tots, petits i grans, a participar en l'ampli ventall d'activitats que organitzem des de la biblioteca per aprendre i divertir-nos tots plegats!

Ruben, Neli i M. Carme

Dins de la programació de l'aniversari de la biblioteca vam convocar la segona edició del **Concurs de Punts de Llibre Bibliopunt**. Es van presentar un total de 29 punts de llibre en la categoria infantil, 4 per la categoria juvenil i 9 per la categoria d'adults. Les tres guanyadores infantils han estat: Núria Ribau París (1r premi), Anna Gorgues Clivillé (2n premi) i Anna Vilalta París (3r premi). Cadascuna d'elles va rebre un lot de llibres i un diploma. En la categoria juvenil va resultar guanyador Carmel Nieto Figueras, qui va rebre un val de

Poesia Poesia Poesia Poesia

*Cloc els ulls i et torno a veure,
tot record és recordar-te,
no hi ha oblit per oblidar-te,
et cerco en el present sense trobar-te.*

*Raïm negre entre les dents i els llavis,
nuesa bruna de feixa conreada dins de mon pit,
i la mangrana del deliri oberta a dues mans,
solcava el món salvatge que ens havíem construït.*

*Pi blanc endinsant les arrels al món dels mons,
i l'infinit ramatge cercant nous embrions.
Esclat de cireres a llevant i el vellut prohibit
aturava el present massa present del desencant!*

*Oronells escriuen les paraules que han oït,
amb el traç del vol viu damunt les olivereres,
Efimer i vague viatge del que no s'ha dit,
es perd per sempre en un cel diàfan i enfosquit.*

*Cloc els ulls i et torno a veure,
Tot record és recordar-te,
No hi ha oblit per oblidar-te,
Et cerco en el present sense trobar-te.*

Melangia

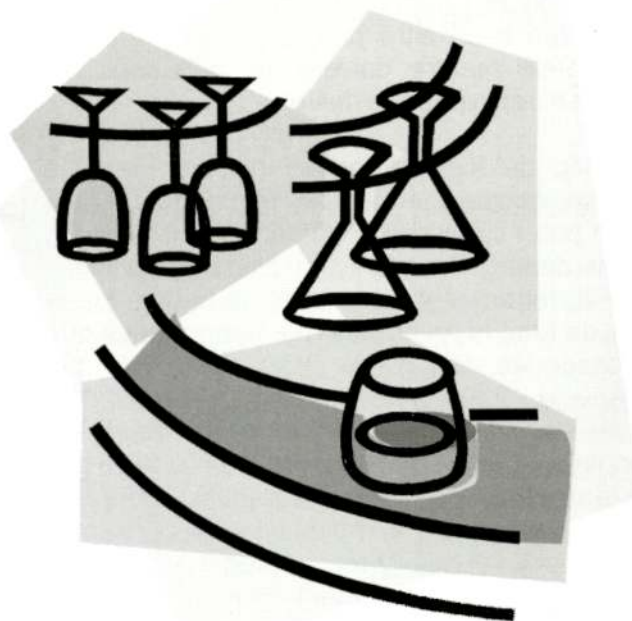
Meritxell Sans i Carné

L'Euterpe

Una claror esmorteïda penetra en el pub Euterpe. És una tarda de diumenge en què totes les coses semblen fetes a ralenti. De tant en tant, el *barman* aguaita dèllà el reixat de la finestra cap a la plaça de davant de l'Ajuntament, on temps després hi haurà l'escultura d'una fragatina amb faldeta que transporta un càntir. La plaça, que és davant del Segonyer, en aquella hora és buida de gent i plena de sol. El Segonyer és una rambla petita que serveix de punt de trobada de tothom en aquella ciutat plena de carrers estrets arredossada a damunt d'un turó, a tocar d'un riu que corre cap al Segre, al galop, cap al Montmaneu blavís o d'un color ocre torrat, segons els dies. El *barman*, prim i ullerós, té un posat cansat, quasi angoixat. Sembla que no ha dormit prou aquesta nit passada i arropenja el braç quasi sobre les reixes i es deixa divagar uns instants. El *barman* no té nom conegut i no parla a penes. Marc, que acaba d'entrar al pub, li demana un cuba-lliure i el *barman* tot just sí fa una ganyota aprovatòria i el prepara. La claror desmaiada d'un dia indecís d'abril dóna un alè esllanguit al bar. Alguna cosa gelatinosa que no es diu ni se sap s'arrapa al cor de l'adolescent i rebota, sense fer soroll, a les rajoles del terra sense trencar-se. Marc ha vingut amb una colla de joves, però se n'ha separat de seguida: s'ha instal·lat sobre un tamboret i ha begut un líquid groc en un got llarg tot esperant-la. Des de fora sembla cansat o abatut. A ell li sembla que és una tristesa que s'agafa al cor, però les deu hores de treball a l'horta (de punta de dia fins al tard) hi tenen més a veure amb el seu cansament. Treballa a casa, collint peres i préssecs tot l'estiu. De sobte, entra ella mesclada entre un núvol de gent rient i xerrant com si fossin perfectament instal·lats en el món i res no els fes nosa. Ella sembla segura de tot i perfectament hàbil per tot i per a tot. Ell la mira i la desitja. La recorda tentinejant quan la música d'una revetlla sonava en el camp de futbol pròxim. Clamava per l'amor d'un altre home que l'havia deixat mentre s'aferrava al seu cos dejú de dona.

Avui, però, fuma i riu. Entra amb un xic jove del seu poble, amb una amistat franca que a ell li fa enveja. Té els ulls ullerosos i la pell torrada com si fos un atuell de coure. I fa una olor intensa que ell no sap ni explicar ni definir, però l'excita. Sobtat, Marc no sap gaire què fer. Un ramat de bestiar aixeca una polseguera aspra al seu cap. Es queden tots dos sols - s'han vist i s'han reconegut; ella vol mig marxar. "Què fas aquí?" "T'esperava". Ell la convida a veure el primer

dels woskas sec, fort, gelat de la llarga tira de begudes de tota la tarda de començaments d'abril. Porta els cabells llargs, pentinats d'una manera estranya: un ble de cabells pentinat transversalment i la resta, com sempre: com un lleó. Se'n riu per sota el nas (un nas lleugerament arremangat cap a amunt), com qui està més lluny que ell. Ell és un cadellet innocent que li suplica amor (i si no és amor, succedani d'amor i si no és ni succedani, són besos. Li suplica besos).

Tenen tanta set que, sense solució de continuïtat, prenen el segon woska, ella amb llimonada, ell amb taronjada. Després ella té l'hàbit de prendre un xerès dolç i ell l'acompanya. El xerès dolç és una mica com ella: dolçassa, molt dolça i amb un punt d'amargor rasposa entre les dents i el paladar. Ella li diu que ha estat tota la nit passada jugant a cartes. Ell se la imagina bevent conyac, rient i fumant al cafè ple d'homes, ple sobretot d'aquell altre home que té una mirada de xiquet i que en entrar al bar l'acompanyava. Va vestida tota de negra, inclús el *bolso* és negra. Porta un jersei negre sense camisa. Li demana que li conti coses i ell parla gesticulant nerviosament amb les mans i mira de seduir amb les paraules i les mirades. La mira: li mira la cara picardiosa de dona lliure. Els altres que l'havien acompanyat han marxat amb discreció ja fa una estona. No tenen prou consciència (se'ls ha afonat en un pou ple de ginebra i woska) per

saber i entendre que estan sols, que és mitja tarda i la tediosa llum de la tarda s'ha començat a esvaïr i darrere les cases del passeig el sol es pon amb una naturalitat perfecta a mig món que ells no coneixen ni volen conèixer. Ell voldria mirar aquell sol ponent sobre els turons blaus i negres de davant de la ciutat, però van a un altre pub dins dels carrerons besant-se mentre darrere les persianes les velles miren plenes de desig.

Al cap de sis diumenges seguits, aquesta imatge és quasi la mateixa: mig beguts surten d'un pub i caminen per la vorera d'un passeig quasi desert. Passen a prop d'un bar. La tele fa soroll: retransmeten un partit de futbol i tot és ple de fum; hi ha homes que fumen fàries que mosseguen; un home gran se'ls mira ple d'enveja. Passen per davant d'un futbolí, d'un altre bar i s'endinsen en el carrer Major del poble, que és un carreró estret, i es desvien cap a la mà dreta. A vegades transiten com dos naufrags, agafant-se mútuament per no ofegar-se en el mar del carrer. A vegades riuen, a vegades es falquen, a vegades es besen a la cantonada i després riuen. Ella sap - i ell intueix - que ella juga a estimar-lo per deport. Ell sap - i ella ho intueix - que es deixa estimar per joc. Són com dos buits que, en ajuntar-se, es complementen.

L'alcohol els fa riure més i els embotorna les paraules. Les seues paraules són besos i ell té el gran avantatge que ella sap besar, sap besar i sap fer més coses. Ell és un ingenu amòrrat a la seva boca, als seus pits fermes quan se li encavalla al damunt, a la seva olor intensa i indescriptible que l'amera.

Arriben a un altre pub. La tarda és molt clara i una padrina tota vestida de negre els espia des d'una persiana del carreró estret i recorda el desig i l'enyora. I tornen a demanar més cubates a un cambrer que coneixen (fa la impressió que efectivament estan sols, i és cert: tots els seus amics són a la discoteca allà on ella i ell es van reconèixer).

Ella té un cos pletòric i els seus llavis molsuts i molt rosats són fermes, durs. Tota ella exhalava un alè de sexe, de desig i de llibertat que de cap manera podia acordar-se amb les imatges que d'ella volia la seva mare, el seu pare, en pau descansi, el seu poble, ple de xafarderes primes com un ascla que feien corrixos malparlant de tothom, sense cap gràcia i sense saber què cosa era un orgasme i què cosa cardar amb la llum oberta o al menjador o en un prat o sota un pi.

Així, doncs, actuava d'una manera conseqüent. No era la manera més intel·ligent perquè lliurar-se tota cada cop més a l'alcohol no era cap sortida, al final, però mentrestant vivia i quan tingués nets, que en tindria perquè era massa sensual i massa passional per quedar-se sola i no tenir fills (més aviat hauria volgut això: tenir un home gros, poderós, satisfactori sexualment, lliure, fort i tenir tres o quatre fills per poder-los donar tantes sol·licituds com tenia ella dins seu).

El fet va ser que aquella tarda anaven torrats i se sabien i se coneixien de "institut i no va caldre frenar-se. De fet eren dos mons distants i estranys i no era precisament la conversa el que un i altre sabien fer. Ell va intuir que allò era molt estrany, després de tots els besos i totes les abraçades i tots els balls, quan se'n va adonar que no encertava ni a remenar el cafè negre que havia demanat. Sabia, doncs, que anava trompa i, per tant, aquella llibertat i aquella iniciativa ostentosa deuriem ser prou falses perquè necessités anar plena d'alcohol per refugiar-se en una altra illa on hi havia un jove ingenu i inexpert. I així va ser: ella va dormir la mona fins a les dotze del migdia de l'endemà i a ell aquella nit se li va calar la furgoneta i va haver de demanar ajuda rient com un poca-substància en pujar una de les corbes costerudes que permetien de sortir de la petita ciutat *per darrere*.

Andreu Loncà Loncà

Club Atlètic Alpicat

El maig passat va finalitzar la temporada de futbol del Grup V de 1a Regional. Aquesta temporada serà recordada com la consolidació del club en aquesta categoria.

Les estadístiques i resultats de la temporada del nostre equip són les següents:

Partits jugats: 34

Partits guanyats: 15

Partits empatats: 8

Partits perduts: 11

Gols a favor: 53

Gols en contra: 38

Punts obtinguts: 53

Per a celebrar el final de la lliga al mes de juny es va organitzar un sopar en un conegut restaurant per agrair als jugadors, els directius, els patrocinadors i l'Ajuntament la seva dedicació i cooperació amb el club. Cal destacar els premis que es van concedir als jugadors més destacats:

Màxim goleador: Antoni Pascual (12 gols)

Jugador més regular: Gerard Vilà

Millor jugador: Jordi Pascual

Durant el sopar es va fer entrega d'una placa a l'empresa Exclusivas Sarabia SA que patrocina l'equip. També es va obsequiar als jugadors amb un viatge de quatre dies a Platja d'Aro.

Tots aquestes atencions s'han pogut realitzar gràcies a les empreses col·laboradores que fan les aportacions més importants: Exclusivas Sarabia SA, Ilerda Estructures SL, Immobiliària SIL, Grup Rafel, Excavacions Sus, Xam·mar Ortodòncia, Teyme, Noguera Pinyol SA i Ceràmiques Palau, juntament amb la resta d'empreses que també hi col·laboren: A Sánchez, Agroferti, Albert Soler SA, Alberto

Reconeixement al Marius Enachescu i Òscar Dapena, en un moment del sopar

Corretge SCP, Alpeva SA, Autocars Morell, Autoescola Jové, Automatismes Alfonso Cirera, Bar Can Sastre, Bar El Sol, Bar Las Vegas, Bar Restaurant L'Entrada, Bar Ribera, Botan Immobiliària, Cal Valeri, Carbòniques Calvet, Carnisseria Conxita, Carnisseria Roca, Casañé, Ceagsa Alpicat SL, Centre Òptic Alpicat, Cepsa, Construccions Alpicat SCCL, Construccions

Futbolistes i acompanyants a Platja d'Aro